

РЕЙ БРЕДЪРИ ЧЕРНОТО ВИЕНСКО КОЛЕЛО

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2008

chitanka.info

Панаирът пристигна в градчето като октомврийски вятър, като черен прилеп над студеното езеро, тракащ кости през нощта, стенещ, въздишащ, шепнещ над шатрите в тъмния дъжд. Остана за около месец край сивото неспокойно октомврийско езеро, в черното време, под засилващите се бури и оловното небе.

През третата седмица, привечер в четвъртък, двете момчета вървяха покрай брега на езерото в студения вятър.

— Ох, не ти вярвам — каза Питър.

— Ела, ще ти покажа — отвърна Ханк.

Бележеха пътя си по мокрия кафяв пясък на гърмящия от вълнението бряг с непрекъсната серия плюнки. Изтичаха в опустелия район на панаира. Валеше. Никой не купуваше билети от черните будки край шумното езеро, никой не се стремеше да спечели осолените бутове на скимтящата рулетка, по големите платформи не се виждаха никакви тънки или дебели уроди. Централната пътека бе притихнала, сивите шатри плющяха на вятъра като гигантски криле на птеродактили. Сигурно в осем часа щяха да светнат мъртвешки светлини, да се разнесат гръмки гласове, над езерото щеше да зазвучи музика. Но засега само един сляп гърбушко седеше в една черна будка и отпиваше някакво ароматно питие от чаша от напукан китайски порцелан.

— Ето там — посочи Ханк.

Черното виенско колело се издигаше като някакво огромно мълчаливо съзвездие от електрически крушки на фона на покритото с облаци небе.

— Въпреки това не вярвам на онова, което каза.

— Само почакай, видях го с очите си. Не знам как, но точно така стана. Знаеш колко шантави са всички панаири. Е, а този е *още по-шантав*.

Питър се остави да го отведат до високото зелено скривалище на едно близко дърво.

Ханк изведнъж се вцепени.

— Ей! Това е господин Кугър, шефът на панаира. Гледай!

Двамата започнаха да го наблюдават от укритието си.

Господин Кугър, мъж на около трийсет и пет, мина под дървото. Бе облечен в ярки дрехи, с карамфил на ревера, под кафявото му бомбе стърчеше намазана с брилянтин коса. Преди три седмици, когато

пристигна, бе размахвал това бомбе към жителите на градчето и непрекъснато натискаше клаксона на блестящия си червен форд.

Сега господин Кугър кимна на дребния сляп гърбушко и му каза нещо. Гърбушкото опипом го заключи в една черна кошница и го пусна да полети в зловещото смрачаващо се небе. Моторът бръмчеше.

— Виж! — прошепна Ханк. — Виенското колело се върти неправилно. Назад вместо напред!

— И какво от това?

— Гледай!

Черното колело се завъртя двацет и пет години. После слепият гърбушко протегна бледите си ръце и изключи мотора. Виенското колело спря, олюляваше се леко.

От кошницата слезе десетгодишно момче, тръгна между шепнещите шатри на панаира и се скри между сенките.

Питър едва не падна от клона си. Очите му започнаха да претърсват виенското колело.

— Ама къде е господин Кугър?

Ханк го сръга.

— А не ми вярваше! Сега сам се убеди!

— Какво е замислил?

— Хайде, бързо! — Ханк скочи от клона. Спринтираше още преди да е стигнал земята.

Всички прозорци в бялата къща на госпожа Фоли под огромните кестени край дерето светеха. Някой тихо свиреше на пиано. В топлата светлина на прозорците се движеха хора. Започна да вали — отчайващо, неотвратимо, сякаш завинаги.

— Вир-вода станах — заоплакваше се клекналият в храстите Питър. — Сякаш са ме поливали с маркуч. Още колко ще чакаме?

— Ш-ш-ш! — отвърна Ханк, скрит в мократа мистерия.

Бяха проследили непознатото момче по тъмните улички на градчето, от виенското колело чак до дома на госпожа Фоли край дерето. И сега момчето седеше в топлата трапезария и унищожаваше огромна порция агнешко с картофено пюре.

— Знам името му — бързо прошепна Ханк. — Мама ми спомена за него завчера. Каза ми: „Ханк, чу ли за сирачето, което ще живее при госпожа Фоли? Казва се Джоузеф Пайкс, дошло преди две седмици

при госпожа Фоли направо от улицата, казало, че е сираче, скитник, и попитало дали има нещо за ядене. Оттогава двамата с госпожа Фоли са неразделни“. Това каза мама — довърши Ханк, като продължаваше да се вира в изпотения прозорец. Водата капеше от носа му. Докосна Питър, който трепереше в студа. — Пит, от самото начало не ми хареса. Изглежда ми... зъл.

— Страх ме е — съвсем открито изхленчи Питър. — Студено ми е, гладен съм и изобщо не разбирам какво става тук.

— Уф, ама че си тъп! — Ханк поклати глава и го изгледа презрително. — Не схващаш ли? Преди три седмици пристигна панаирът. Горедолу по същото време противното сираче се появява на прага на госпожа Фоли. А нейният син умрял отдавна, в една зимна нощ, и оттогава тя не е на себе си. И изведнъж се появява малкото сираче и започва да ѝ се подмазва.

— Ох — изстена Питър, тресеше се.

— Ела. — Двамата отидоха до предната врата и почукаха с чукчето във форма на лъвска глава.

След малко вратата се отвори и госпожа Фоли погледна навън.

— Влизайте, вир-вода сте — каза тя и ги въведе в коридора. — Какво искате? — Наведе се над тях. Бе висока жена с дантели на едрите гърди, с изпито бледо лице и бяла коса. — Ти си Хенри Уолтърсън, нали?

Ханк кимна и хвърли уплашен поглед към трапезарията; непознатото момче бе вдигнало поглед от чинията си.

— Можем ли да поговорим насаме, госпожо? — И когато госпожа Фоли го погледна донякъде изненадано, Ханк пристъпи напред, затвори вратата към трапезарията и прошепна: — Искаме да ви предупредим за нещо. Свързано е с момчето, което ще живее при вас, сирачето.

В коридора внезапно стана студено. Госпожа Фоли сякаш стана още по-висока и скована.

— Е?

— Той е от панаира и не е никакво момче, а мъж, и смята да живее у вас, докато не научи къде са ви парите, после ще избяга с тях някоя нощ и ще започнат да го издирват, но ще търсят десетгодишно момче и няма да го разпознаят дори когато минава край тях като трийсет и пет годишния господин Кугър! — извика Ханк.

— Какво означава това? — поиска да знае госпожа Фоли.

— Говоря за панаира и виенското колело и за онзи странен господин Кугър. Виенското колело се върти назад и го прави по-млад, не знам как се получава, а после той идва при вас като момче, но не му се доверявайте, защото щом пипне парите ви, ще се качи на колелото и ще се завърти *напред*, и отново ще стане на трийсет и пет, а момчето вече няма да го има!

— Лека нощ, Хенри Уолтърсън, и повече да не си *стъпил* тук! — изкрещя госпожа Фоли.

Вратата се затръшна. Питър и Ханк отново се озоваха под дъжда. Мокри до кости.

— Ама че си умник — изсумтя Питър. — Оплеска нещата. Ами ако ни е чул? Ако реши да дойде и да ни *убие*, докато спим, за да ни накара да млъкнем!?

— Няма да го направи — каза Ханк.

— Мислиш ли? — Питър хвана приятеля си за ръка. — Виж! Пердето от тюл в големия еркереен прозорец на трапезарията бе дръпнато. В розовата светлина се виждаше малкото сираче, размахваше заплашително юмрук към тях. Лицето му бе ужасяващо, зъбите — оголени, очите — изпълнени с омраза, устните му оформяха проклетия. Това продължи само секунда, после момчето изчезна. Пердето падна. Дъждът продължи да се излива върху къщата. Ханк и Питър бавно тръгнаха през пороя към домовете си.

На вечеря бащата погледна Ханк и каза:

— Няма да повярвам, ако не пипнеш пневмония. Господи, *вир-вода* беше! Каква е тази история с панаира?

Ханк ровеше пюрето си и от време на време хвърляше поглед към дрънчащите прозорци.

— Нали го знаеш онзи господин Кугър, директора на панаира?

— С розовия карамфил на ревера ли?

— Същият! — Ханк седна изправен. — Да си го виждал наоколо?

— Отседнал е на квартира при госпожа О'Лиъри, има стаичка в задната част. Защо?

— А, нищо — отвърна Ханк и лицето му пламна.

След вечеря звънна на Питър. Приятелят му се раздираше от кашлица от другия край на линията.

— Слушай, Пит! Всичко е ясно. Онова мазното сираче Джоузеф Пайкс има много хитър план какво да прави, след като докопа парите на госпожа Фоли.

— Какъв?

— Ще се мотае из града като шеф на панаира и ще си живее на квартира у госпожа О'Лиъри. Така никой няма да го заподозре. Всички ще търсят гадното момченце, а него няма да го има. А той ще си ходи преспокойно нагоре-надолу. Така никой няма да се сети нито за панаира, нито за нищо. Ще бъде странно, ако панаирът внезапно сгъне шатрите.

— Аха — с подсмърчане отвърна Питър.

— Така че трябва да действваме бързо — каза Ханк.

— Никой няма да ни повярва. Опитвах се да разкажа на нашите, а те ми викат да не говоря глупости! — изстена Питър.

— Все едно, трябва да действваме още сега. Защо ли? Защото ще се опита да ни убие! Само ние знаем и ако кажем на полицията да го държи под око и че се промъква при госпожа Фоли в образа на сираче, няма да види покой. Обзалагам се, че ще опита нещо довечера. Затова ти казвам — среща след половин час при къщата на госпожа Фоли.

— Ох — измънка Питър.

— Да умреш ли искаш?

— Не — замислено отвърна Питър.

— Е, добре тогава. Чакаме се там. Бас държа, че ще видим как сирачето се измъква с парите и тича към панаира, докато госпожа Фоли спи. Пригответи се. Чао засега!

— Млади човече — обади се баща му, след като Ханк затвори. — Никъде няма да ходите. Заминавайте направо в леглото. Натам. — И насочи Ханк нагоре по стълбите. — А сега ми дай дрехите си. — Ханк се съблече. — Има ли други дрехи в стаята ти?

— Не, сър, всичките са в дрешника — печално отвърна Ханк.

— Добре — каза баща му, затвори вратата и я заключи.

Ханк остана да стои гол в стаята си.

— Ама че работа! — промърмори той.

— Скачай в леглото — нареди баща му от коридора.

Питър стигна при къщата на госпожа Фоли към девет и половина, скрит под огромен дъждобран и моряшка шапка. Стоеше като някакъв малък противопожарен кран, кихаше и тихо оплакваше съдбата си. Прозорците на горния етаж на къщата светеха топло. Питър изчака половин час, гледаше блестящите от дъжда нощни улици.

Накрая мокрите храсти зашумоляха и се мярна нещо белезникаво.

— Ханк? — попита храстите Питър.

— Да. — Ханк излезе на открито.

— Господи! — зяпна го Питър. — Та ти... ти си гол!

— Тичах през цялото време — каза Ханк. — Татко не ме пусна.

— Ще пипнеш пневмония.

Светлините в къщата угаснаха.

— Крий се! — тихо извика Ханк и се метна зад храстите.

Зачакаха.

— Пит — каза Ханк, — имаш панталони, нали?

— Разбира се — отвърна Пит.

— Е, нали си с дъждобран. Никой няма да разбере, ако ми ги дадеш.

Питър събу панталоните си без особен ентузиазъм. Ханк ги нахлузи.

Дъждът утихна. Облаците започнаха да се разкъсват.

След десетина минути от къщата се измъкна дребна фигура с голям хартиен плик, пълен с нещо.

— Той е — прошепна Ханк.

— Ето го! — викна Питър.

Сирачето побягна.

— След него! — извика Ханк.

Подгониха го през кестените, но сирачето бе много бързо; изкачи склона на дерето, прелетя през нощните улици на града, покрай разпределителната станция и фабриките и стигна до пустия панаир. Ханк и Питър изоставаха здравата — Питър се омотаваше в тежкия дъждобран, а Ханк беше замръзнал от студ. Шляпането на босите му крака отекуваше из целия град.

— По-бързо, Пит! Не бива да му позволим да стигне виенското колело! Стане ли отново възрастен, нищо няма да докажем!

— Бързам! — Но Пит изоставаше все повече и Ханк продължи самичък в оправящото се време.

— Нъцки! — подразни ги сирачето и полетя като стрела напред, превърна се в сянка в далечината. И ето че изчезна сред шатрите.

Ханк спря на края на панаира. Виенското колело се издигаше нагоре и нагоре в небето, сякаш потъналата в мрак земя бе уловила огромна звездна мъглявина, която сега се въртеше напред вместо назад, а в една от черните кабинички седеше Джоузеф Пайкс, горе, отстрани, долу, отстрани и пак горе, и се смееше на мъничкия Ханк долу, а ръката на дребния сляп гърбушко лежеше на лоста на ревящата черна машина, която караше колелото да се движи и движи. Централната пътека на панаира бе съвсем пуста заради дъжда. Въртележката бе неподвижна, но музиката ѝ гърмеше. А Джоузеф Пайкс ту се издигаше в небето, ту се спускаше надолу, и с всяка обиколка ставаше с една година по-голям, смехът му се променяше, гласът му зазвуча по-дълбоко, променяше се лицето му, костите на черепа му, злите му очи, рошавата му коса; седеше в черната кошница и летеше по кръга нагоре-надолу, смееше се в черното небе, раздирано от време на време от последните мълнии на отиващата си буря.

Ханк се втурна към гърбушкото до машината. По пътя грабна пръта на една палатка.

— Хей! — изкрещя гърбушкото.

Черното виенско колело продължаваше бясно да се върти.

— Хей, ти! — извика гърбушкото и се опита да го хване.

Ханк го удари по капачката и отскочи назад.

— Ох! — изкрещя мъжът и падна напред. Опита се да стигне до лоста и да спре виенското колело. Когато протегна ръка, Ханк се втурна и с все сила стовари пръта върху пръстите му. Удари го два пъти. Мъжът хвана ударената си ръка с другата и зави от болка. Зарита към Ханк. Ханк сграбчи крака му, дръпна, гърбушкото се подхлъзна в калта и падна. Ханк с крясък го удари по главата.

Виенското колело продължаваше да се върти.

— Спри, спри колелото! — извика Джоузеф Пайкс/господин Кугър, докато летеше нагоре към буреносното студено небе във въртящото се съзвездие от електрически крушки.

— Не мога да помръдна — изстена гърбушкото. Ханк скочи върху гръдния му кош и двамата се вкопчиха един в друг, блъскаха се,

ритаха и хапеха.

— Спри го, спри го! — закрещя господин Кугър, но този път с друг глас, докато се спускаше и с ужас се издигаше отново към ревящото небе. Вятърът виеше между дългите черни спици. — Спри, спри, моля те, спри колелото!

Ханк отскочи от лежащия на земята гърбушко. Хвърли се към спирачката, заудря я, опита се да я заклеци, пъкна някакви железа, опита се да дръпне лоста с въже, като от време на време риташе пълзящото хленчецо джудже.

— Спри, спри, спри колелото! — стенеше гласът високо в нощта, а луната започна да наднича между белите облаци. — Спри...

Гласът затихна.

Изведнъж панаирът се потопи в светлина. От шатрите се появиха хора и се затичаха към колелото. Ханк усети как го изхвърлят нагоре, после върху него се посипаха проклетия и удари. Някъде в далечината чу гласа на Питър, а зад него дотича задъхан полицай с пистолет в ръка.

— Спрете, спрете колелото! — въздъхна гласът във вятъра.

Повтаряше думите отново и отново.

Мургавите хора от панаира се опитаха да задействат спирачката. Нищо не се получи. Машината бръмчеше и продължаваше да върти колелото. Спирачката беше заяла.

— Спрете! — за последен път прозвуча гласът.

И млъкна.

Изградено от електрически звезди, метал и черни кабинни, виенското колело безмълвно продължаваше да се върти. Чуваше се единствено бръмченето на мотора, който най-сетне заглъхна и спря. Колелото се въртя по инерция още около минута; всички хора от панаира, Ханк, Питър и полицаят не сваляха очи от него.

Колелото спря. От вдигналата се врява бе започнала да се събира тълпа — неколцина рибари от езерото, стрелочници от разпределителната гара. Виенското колело скърцаше и стенеше на вятъра.

— Вижте! — възкликнаха всички.

И полицаят, и хората от панаира, и рибарите се обърнаха към черната кошница в долния край на колелото. Вятърът я поклащаше

нежно в карнавалния полумрак и припяваше нещо на пътника на седалката.

Вътре седеше скелет с натъпкан с пари книжен плик и кафяво бомбе на черепа.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.